

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.II.20.385/2015/7. szám

A Szegedi Ítéltábla a dr. Vajda Ferenc ügyvéd által képviselt I. r. és II. r. felpereseknek - a z alperes ellen közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése iránt indított perében a Szolnoki Törvényszék 2015. január 28. napján kelt 6.P.20.822/2014/41. számú ítélete ellen az I. és II. r. felperesek részéről 44. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletét **helybenhagyja.**

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I N D O K O L Á S

Néhai **(néhai 1. neve)** és néhai **(néhai 2. neve)** az I. r. felperes édesanyjának testvérei voltak, mindketten az I. r. felperes résztulajdonát képező **(település 1. neve)**, **...(ingatlan címe)**. sz. alatti ingatlanban laktak. A Szeghalmi Városi Bíróság az I. r. felperes keresete alapján indult perben hozott P.20.251/2007/36. számú ítéletével használati díj fizetésére kötelezte **(néhai 2. neve)-t**. A jogerős ítélet alapján az I.r. felperes végrehajtási eljárást kezdeményezett, amely az adós utóbb bekövetkezett halála folytán félbeszakadt.

(néhai 1. neve) 2013. július 8-án, míg **(néhai 2. neve)** 2013. szeptember 17-én hunyt el. Néhai **(néhai 1. neve)** életében két írásbeli magánvégrendeletet alkotott. A **(település 1. neve)-n**, 2003. december 10-én kelt első végintézkedésében örököséként öccsét **(néhai 2. neve)-t**, unokahúgát **(unokahúg neve)-t** és az I. r. felperest jelölte meg oly módon, hogy nevezettek egymás között egyenlő arányban örököljék a hagyatékát. A második, 2006. január 7. napján kelt végrendeletében visszavonta korábbi végintézkedését és kizárólagos örököséül öccsét **(néhai 2. neve)-t** nevezte meg arra figyelemmel, hogy testvére évek óta vele él egy ingatlanban, mindenben támaszt nyújt számára. Néhai **(néhai 1. neve)** halála után az I. r. felperes kezdeményezte a hagyatéki eljárás megindítását, magát a törvényes öröklésre jogosultak között tüntette fel. A leltárelőadó a hagyatéki leltárt a hagyatéki eljárás lefolytatása érdekében **(közjegyző neve)** **(település 1. neve)-i** székhelyű közjegyzőnek küldte meg, ahol az eljárás 52019/Ü/681/2013. számon indult. E hagyatéki eljárásban az I. r. felperes 3 635 865 Ft erejéig hagyatéki hitelezői igényt terjesztett elő.

Néhai **(néhai 2. neve)** végintézkedés hátrahagyása nélkül hunyt el, hagyatéki eljárása 52019/Ü/732/2013. ügyszámon 2003. október 14. napján indult ugyancsak **(közjegyző neve)** közjegyző előtt. A néhai hagyatéki leltárban megjelölt leszármazói és törvényes örökösei: **(törvényes örökösök neve)**. Az I. r. felperes e hagyatéki eljárásban is előterjesztette hagyatéki hitelezői igényét, többek között a fentebb jelölt végrehajtási eljárással érintett összeg tekintetében. A

közjegyző végzésével elrendelte ez utóbbi hagyatéki ügy egyesítését **(néhai 1. neve)** hagyatéki ügyéhez arra figyelemmel, hogy azok szorosan összefüggnek egymással. A közjegyző a hagyatéki ügyben tárgyalást tűzött, különböző intézkedéseket foganatosított, az egyesítést elrendelő végzést azonban a feleknek nem küldte meg. A felperesek az eljáró közjegyzővel szemben elfogultságot jelentettek be, majd a közjegyző maga is kérte a kizárását, amelyre figyelemmel a Szegedi Közjegyzői Kamara a 2013. november 14. napján kelt 114/2013/4. számú határozatával a hagyatéki eljárás lefolytatására dr. alperes neve **(település 2. neve)-i** székhelyű közjegyzőt, az alperest jelölte ki.

Az alpereshez a két hagyatéki ügy külön-külön 2013. november 27. napján érkezett. **(néhai 1. neve)** hagyatéki ügye 54013/Ü/1002/2013. számon, míg **(néhai 2. neve)** hagyatéki ügye 54013/Ü/1003/2013. számon került lajstromozásra. Az alperes a 2013. november 28-án kelt végzésével értesítette a hagyatéki ügyben érdekeltet a kamara kijelölő határozatáról, majd a 2014. január 24. napján kelt 5. sorszám alatti végzésével elrendelte **(néhai 2. neve)** hagyatéki ügyének egyesítését **(néhai 1. neve)** hagyatéki ügyéhez a két ügy szoros összefüggésére figyelemmel. Határozata indokolásában hivatkozott a Pp. 149. § (2) bekezdésére, a közjegyzői ügyvitel szabályairól szóló 347/2003. IM rendelet 41. § (1) bekezdésére, továbbá a Magyar Országos Közjegyzői Kamara 33. számú iránymutatására. Az alperes elrendelte a végzés érdekelték részére történő kézbesítését, azt az I. r. felperes 2014. január 29. napján átvette.

Időközben az I. r. felperes **(néhai 1. neve)** utóbb kelt végrendelete érvénytelenségének megállapítása iránt pert indított a Békési Járásbíróságon, amelyről az alperes egy megkeresés foganatosítása során tudomást szerzett, ezért a 2014. január 31. napján kelt 8. sorszám alatti végzésével elrendelte az egyesített hagyatéki ügyek felfüggesztését a Hetv. 71. § (1) bekezdés b/bb. pontja alapján. A végzést az I. r. felperes 2014. február 12. napján átvette. A felperesek először a 2014. június 3-án kelt, majd további két beadványukban kérték az alperestől a hagyatéki eljárások „szétválasztását” arra hivatkozva, hogy a hagyatéki eljárások összevonása jogellenes, miután az egyesítés akadályát képezi a **(néhai 2. neve)** hagyatéki ügyében indult eljárás lefolytatásának, egyidejűleg kérték a hagyatéki leltár pótlásának elrendelését a **(település 1. neve), (ingatlan címe)** szám alatti ingatlanban maradt ingóságok tekintetében.

Az alperes érdemben reagált a felperesek valamennyi beadványára, részletes tájékoztatást adott az egyesítés szükségességéről, jogszerűségéről. Ezt követően a felperesek feljelentést tettek az alperessel szemben, és pert indítottak ellene a Szolnoki Törvényszéken, ezért az alperes a Pp. 13. § (1) bekezdés e) pontjára hivatkozással elfogultságot jelentett be, és kérte a Szegedi Közjegyzői Kamara elnökétől a hagyatéki ügyből történő kizárását. A kamara a 2014. augusztus 8. napján kelt határozatával **(közjegyző 2. neve) (település 3. neve)-i** székhelyű közjegyzőt jelölte ki az eljárásra. Utóbb a felperesek további négy eljárást kezdeményeztek az alperessel szemben.

A felperesek módosított kereseti kérelmükben 100 000 Ft vagyoni kártérítés megfizetésére kérték kötelezni az alperest közjegyzői jogkörben okozott kár megtérítése címén. Állították, hogy **(néhai 1. neve)** és **(néhai 2. neve)** hagyatéki ügye nem függ össze, **(néhai 2. neve)** hagyatéki eljárása lefolytatásának jogszabályi akadálya nincs, a hagyatéki ügyek egyesítése szükségtelen és indokolatlan volt. Kifejtették, az egyesítés sérelmes számukra, mivel az egyesített hagyatéki ügyek felfüggesztése miatt nem folytatható az általuk korábban, a néhai ellen megindított végrehajtási eljárás, a jogutódok megállapítására ugyanis a mai napig nem került sor, a végrehajtás foganatosításának elmaradása miatt pedig a fenti összegű káruk keletkezett. Az alperes hibás eljárását abban jelölték meg a fentiekben túlmenően, hogy kérelmük ellenére a póthagyatéki leltár nem került felvételre.

Az alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Állította, hogy eljárása során a jogszabályi rendelkezések maradéktalan betartásával járt el, a hagyatéki ügyek egyesítése, illetve felfüggesztése jogszerű volt, nem állapítható meg a terhére olyan jogellenes magatartás, amellyel okozati összefüggésben a felpereseknek kára keletkezett. Hangsúlyozta, az érintett hagyatéki eljárásokban **(néhai 1. neve)** hagyatékát illetően az öröklés rendjét az határozza meg, hogy a nevezett végrendelete érvénytelenségének megállapítása iránti per miként kerül elbírálásra.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította, és kötelezte a felpereseket, hogy fizessenek meg az alperesnek egyetemlegesen 15 nap alatt 10 471 Ft perköltséget. Határozatának indokolásában kiemelte, a közjegyző közhatalmi tevékenységet folytat, ezáltal a tevékenységével, mulasztásával okozott károkért a Ptk. 349. §-ában foglalt speciális, illetve a 339. § (1) bekezdésében meghatározott általános feltételek teljesülése esetén felel. Rámutatott, a hagyatéki eljárásról szóló 2010. évi XXXVIII. tv. (Hetv.) a hagyatéki ügyek egyesítésére vonatkozóan nem tartalmaz rendelkezést, ezért arra a Pp. 149. § (1) bekezdésében, emellett az egyesítés ügyviteli szabályaira a 37/2003. (X.29.) IM rendelet 41. § (1) bekezdésében foglaltak alkalmazandók. E jogszabályhelyeket egybevetve a közjegyző intézkedésével megállapította, hogy az megfelelt a jogszabályi rendelkezéseknek, az ügyek egyesítése okszerű volt. Néhai **(néhai 1. neve)** ugyanis az utóbb kelt végrendeletében örökösévé **(néhai 2. neve)-t** nevezte meg, így ha e végrendelet érvényes, úgy **(néhai 1. neve)** hagyatékát teljes egészében **(néhai 2. neve)** öröklí, emiatt e hagyatéki eljárást is **(néhai 2. neve)** örökösei tekintetében kell lefolytatni. Arra a következtetésre jutott, hogy a két hagyatéki ügy szoros összefüggésére tekintettel azok elbírálása egy eljárás keretében célszerű. Hangsúlyozta, az egyesítés során az alperes a hivatkozott ügyviteli szabályokat betartotta, eljárása mindenben megfelelt a Magyar Országos Közjegyzői Kamara 33. számú iránymutatásában foglaltaknak, mindössze abban tévedett, hogy az egyesítést elrendelő végzés elleni fellebbezési jog kizártságára vonatkozó jogszabályhelyet pontatlanul jelölte meg, ami azonban az ügy érdemére kiható lényeges tévedésnek nem tekinthető. Helytállónak ítélte az egyesített hagyatéki eljárások felfüggesztésére vonatkozó alperesi intézkedést is utalva arra, **(néhai 1. neve)** másodízben alkotott végrendelete érvényességének vagy érvénytelenségének megállapítása olyan előzetes kérdés, amely nélkül az egyesített hagyatéki eljárás nem folytatható le. Kiemelte, az egyesített hagyatéki ügyek felfüggesztéséről rendelkező végzés ellen az I. r. felperes jogorvoslattal nem élt, így a jogorvoslati jog kimerítésének hiánya miatt sem érvényesíthet megalapozottan igényt.

A fentieken túlmenően rámutatott, a végrehajtási eljárás félbeszakadása hátrányosan érintheti ugyan az I. r. felperest, de miután a félbeszakadás megállapítása nem sért jogszabályt, anyagi jogi értelemben kárt és kárigényt sem keletkeztethetett.

Az elsőfokú bíróság mellőzte **(közjegyző neve)** közjegyző és **(jegyző neve)** jegyző felperesek által jogsértőnek ítélt eljárásának vizsgálatát, miután azok a per tárgyát nem képezték. Elutasította a felperesek kérelmét a feljelentések megtétele, illetve büntető eljárás megindítása iránt, mivel a peradatok azt nem tették indokolttá.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperesek terjesztettek elő fellebbezést, elsődlegesen annak megváltoztatása, kereseti kérelmüknek helyt adó döntés meghozatala, míg másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítása iránt. Az elsőfokú eljárásban kifejtett jogi érveiket fenntartva kiemelték, a két hagyatéki ügy nem függ össze szorosan, a két elhunyt örökösei más-más személyek, így sem a hagyatéki ügyek egyesítésének, sem **(néhai 2. neve)** hagyatéki ügye felfüggesztésének nem volt helye. Álláspontjuk szerint a káruk bekövetkeztét megfelelően bizonyították, az I. r. felperesnek ugyanis néhai **(néhai 2. neve)** örököseivel szemben jogerős ítéleten alapuló hagyatéki hitelezői igénye van, amellyel kapcsolatos végrehajtási eljárás a

jogutódok megállapításának hiányában nem folytatható, ami indokoltta tette volna a hagyatéki ügyek elkülönítését. Érvelésük szerint ennek elmaradása és a végrehajtási cselekmények foganatosításának hiányában a jogerős ítéleten alapuló követelésüknek nem tudnak érvényt szerezni, ami károsodásukat eredményezte. Hangsúlyozták, a Hetv. 71. §-ában foglaltak alapján a hagyatéki ügyek egyesítése a közjegyző számára nem kötelező, e tekintetben mérlegelési jog illeti, azt azonban az alperes nem mérlegelte, hogy ők az egyesítés ellen tiltakoztak. Álláspontjuk szerint tévesen rótták az elsőfokú bíróság a terhükre azt, hogy a felfüggesztő végzés ellen az I. r. felperes jogorvoslattal nem élt, **(néhai 1. neve)** hagyatéki ügyében ugyanis a felfüggesztés jogszerű, míg **(néhai 2. neve)** hagyatéki eljárásának felfüggesztését illetően az I. r. felperesnek nem volt fellebbezési joga, miután a nevezett után nem jogosult öröklésre. Továbbra is kérték az elsőfokú eljárásban indítványozott feljelentések megtételét a bíróságtól, részletezték az ezzel kapcsolatos álláspontjukat.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult annak helyes indokaira figyelemmel.

A fellebbezés alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen, a feltárt bizonyítékok okszerű mérlegelése eredményeként állapította meg, az ítélet tábla az érdemi döntéssel és javarészt annak indokaival is egyetért, ezért az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta. A fellebbezésben foglaltakra tekintettel kiemeli az alábbiakat.

A közjegyző az 1991. évi XLI. tv. 1. § (4) bekezdése értelmében a jogszabály által meghatározott hatáskörében jogszolgáltató hatósági tevékenységet végez. A hatósági, azaz közhatalmi tevékenység gyakorlása során, valamint az e tevékenység elmulasztásával okozott károkért való polgári jogi kárfelelősségre egységesen minden esetben a Ptk. 349. §-át kell alkalmazni, annak ellenére, hogy e jogszabályhely kifejezetten csak az államigazgatási, bírósági és ügyészségi jogköröket nevesíti. A közjegyző is a Ptk. 349. §-a alapján tartozik tehát felelősséggel a tevékenysége - így a hagyatéki eljárás lefolytatása - során okozott károkért. Ennek megfelelően - amint azt az elsőfokú bíróság is helyesen megállapította - a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján a felpereseket terhelte annak bizonyítása, hogy az alperes kártérítési felelősségét megalapozó, a Ptk. 349. § (1) és (3) bekezdésében meghatározott speciális, valamint a Ptk. 339. § (1) bekezdésében írt általános feltételek együttesen fennállnak. E feltételek szerint a közigazgatási (közjegyzői) jogkörben okozott kárért a felelősséget csak akkor lehet megállapítani, ha a kár rendes jogorvoslattal nem volt elhárítható, illetőleg a károsult a kár elhárítására alkalmas rendes jogorvoslati lehetőségeket igénybe vette, továbbá ha bizonyított a károkozó jogellenes magatartása, a kár bekövetkezte, az ezek közötti okozati összefüggés, és a károkozó nem tudja bizonyítani, hogy a magatartása nem volt felróható. E feltételek konjunktívak, bármelyik hiánya kizárja a kártérítési felelősség megállapíthatóságát.

A felperesek által megjelölt egyik jogellenes alperesi magatartás a hagyatéki ügyek egyesítése volt. Helytállóan utalt az elsőfokú bíróság arra, hogy a hagyatéki eljárásról szóló 2010. évi XXXVIII. tv. (Hetv.) 2. § (1) bekezdése alapján a hagyatéki eljárásra a Pp. rendelkezéseit kell megfelelően, a nem peres eljárás sajátosságaiból eredő eltérésekkel alkalmazni. A Pp. 149. § (2) bekezdése szerint a bíróság együttes tárgyalás és eldöntés végett elrendelheti az előtte folyamatban levő olyan perek egyesítést, amelyek tárgya egymással összefügg. Az idézett jogszabályi rendelkezés nem kötelező erővel írja elő a bíróság - jelen esetben a közjegyző - számára az ügyek egyesítését, az ügy összes körülménye alapján a közjegyző mérlegelésére bízva, elrendeli-e a Hetv. alapján az előtte folyamatban levő ügyek egyesítését, vagy sem. Tény, hogy mind néhai **(néhai 1. neve)**, mind néhai

(néhai 2. neve) hagyatéki ügye az alperes előtt volt folyamatban, és az sem vitatható, hogy (néhai 1. neve) végrendelete érvénytelenségének megállapítása iránt per indult, amely per kimenetelétől függött, hogy (néhai 1. neve) hagyatékát a néhai másodízben alkotott, vagy az ezt megelőző végrendelete alapján kell átadni, ez pedig befolyásolta, hogy mi képezi néhai (néhai 2. neve) hagyatékát. Következésképp a két örökhagyó hagyatéki eljárása olyan kapcsolódó hagyatéki eljárás, amit a Magyar Országos Közjegyzői Kamara 33. számú iránymutatása 1. pontjában foglaltak alapján is egy közjegyzőnek kell lefolytatnia. A hivatkozott iránymutatás 2. pontja pedig kifejezetten rögzíti, hogy ha a kapcsolódó hagyatékokra vonatkozó egyes eljárások külön indultak meg, a később meghalt örökhagyó hagyatéki ügyét egyesíteni kell a kapcsolódó hagyatékok közül a korábban meghalt örökhagyó hagyatéki ügyéhez, azaz az alapügyhöz. Annyiban helytálló a felperesek hivatkozása, hogy a Magyar Országos Közjegyzői Kamara irányelve nem tekinthető jogszabálynak, így az a hagyatéki eljárás során a közjegyzőt nem köti, ami azt jelenti, hogy az alperes mérlegelési jogkörében eljárva döntött úgy, hogy egyesíti a két hagyatéki ügyet. A következőes bírói gyakorlat szerint ha a jogalkalmazó szerv döntése mérlegelésen alapul, a kártérítési felelősséget csak a nyilvánvalóan és kirívóan okszerűtlen, esetleg tudatosan téves mérlegelési tevékenység alapozhatja meg (BH1986. 417.). A perbeli hagyatéki eljárások egyesítése azonban a már kifejtettek szerint ilyennek nem tekinthető. A MOKK hivatkozott irányelve kifejezetten indokoltnak tartja, sőt előírja a kapcsolódó hagyatéki ügyek egyesítését, így az, hogy a perbeli ügyben az alperes a kamara joggyakorlat egységesítését célzó, és a helyes jogalkalmazásra vonatkozó iránymutatását követve járt el az érintett hagyatéki ügyek egyesítése során, alkalmas a felróhatóság alóli kimentésre.

Helytálló az elsőfokú bíróság álláspontja a tekintetben is, hogy az egyesített hagyatéki ügyek felfüggesztése sem eredményezhette az alperes kárfelelősségének megállapítását, az elsőfokú bíróság által e helyütt kifejtett indokok azonban kiegészítésre szorulnak. A Hetv. 71. §-a részletezi azokat az eseteket, amikor a közjegyző mérlegelési jogkörében eljárva dönthet a hagyatéki eljárás felfüggesztéséről, illetve megjelöli azokat az esetköröket is, amikor a felfüggesztést a jogszabály kötelező erővel írja elő, azaz ahol mérlegelésnek helye nincs. Az előbbi körbe tartozik, ha polgári per, vagy a bíróság hatáskörébe tartozó más polgári eljárás van folyamatban (Hetv. 71. § (1) bekezdés bb) pont). Néhai (néhai 1. neve) és néhai (néhai 2. neve) hagyatéki eljárásának tartama alatt nem vitásan polgári peres eljárás indult (néhai 1. neve) végrendelete érvénytelenségének megállapítása iránt, így helytálló az elsőfokú bíróság álláspontja, nevezetesen, hogy a (néhai 1. neve) utáni öröklés rendjének meghatározása szempontjából a fenti polgári per lefolytatása olyan előkérdés, ami a hagyatéki eljárás felfüggesztését teszi indokolttá. Ha ugyanis a végrendelet érvényes, úgy a hagyatékot az ott megjelölt végrendeleti örökösöknek kell átadni, míg ellenkező esetben a végrendelet megdől, és a hagyatékot az előző végrendelet, vagy - annak esetleges érvénytelensége esetén - a törvényes öröklés rendje szerint kell átadni. Kétségtelen, hogy ez a függő jogi helyzet (néhai 2. neve) hagyatékát csak annyiban érinti, hogy annak mennyiben képezi részét (néhai 1. neve) hagyatéka, így (néhai 2. neve) hagyatékának ismert, hagyatéki leltárba felvett része átadásának és e tekintetben a hagyatéki eljárás lefolytatásának nem lett volna jogi akadálya, hiszen a Hetv. 79. §-a lehetővé teszi a hagyaték egy részének ideiglenes, vagy teljes hatállyal történő átadását, ha az átadás előfeltételei a hagyatékban erre a részére fennállnak. Nem lett volna ezért akadálya annak, hogy az alperes (néhai 2. neve) hagyatékát illetően rész-hagyatékátadó végzést hozzon, és ezt követően függessze fel a hagyatéki eljárást a (néhai 1. neve) végrendelete érvénytelenségének megállapítása iránt indult per jogerős befejezéséig. A már kifejtettek szerint az alperes mérlegelési jogkörében eljárva döntött az egyesített hagyatéki ügyek felfüggesztéséről anélkül, hogy előzetesen határozott volna a részhagyaték átadásáról. Ez a mérlegelési tevékenysége nem volt kirívóan okszerűtlen, vagy téves, ezért az alperes kártérítési felelősségének megállapítására - felróhatóság hiányában - nem ad alapot.

Miután az alperes a felperesek által megjelölt, és jogellenesnek minősített károkozó magatartások tekintetében a fent részletezettek szerint a felróhatóság alól sikeresen kimentette magát, közömbös, hogy a félbeszakadt végrehajtási eljárás folytatásának elmaradásából a felpereseket érte-e kár, s ha igen, az okozati összefüggésbe hozható-e az alperes előtt folyó perbeli hagyatéki eljárások egyesítésével, a részhagyaték átadásának elmulasztásával ill. az egyesített ügy felfüggesztésével.

A felperesek fellebbezésükben kifogásolták, hogy az elsőfokú bíróság nem indítványozta az általuk megjelölt körben a feljelentések megtételét. Ahogyan arra az elsőfokú bíróság is helyesen utalt, a panaszokról és közérdekű bejelentésekről szóló 2013. évi CXLV. tv. nem kötelezi a bíróságot panasz, közérdekű bejelentés megtételére, a felperesek ugyanakkor nincsenek elzárva attól, hogy azt maguk terjesszék elő. A hagyatéki eljárás irataihoz csatolt felperesi beadványokból megállapítható, hogy az I. r. felperes eddig is számos panaszt, illetve bejelentést tett, kérte azok kivizsgálását, azaz maga is kezdeményezett olyan eljárásokat, amelyekről sérrelmei orvoslását remélte. Mindemellett az elsőfokú eljárás adataiból nem lehetett következtetni bűncselekmény elkövetésére sem, ezért nem volt indok arra, hogy az elsőfokú bíróság büntető feljelentést tegyen, arra az ítélőtábla sem látott okot, ezért a felperesek ezt érintő igénye a fellebbezési eljárás során sem volt teljesíthető.

A fellebbezés eredménytelennek bizonyult, azonban az alperesnek az eljárás során áthárítható költsége nem keletkezett, ezért az ítélőtábla e tekintetben az ítélőtábla a döntéshozatalt mellőzte.

Szeged, 2015. október 7.

Dr. Szeghő Katalin sk.
a tanács elnöke

Dr. Lengyel Nóra sk.
előadó bíró

Zanócné dr. Ocskó Erzsébet sk.
táblabíró